

HỘI THỨ NĂM HÀ NHẠC NGŨ QUÁI

Quyên Nhi hỏi:

- Còn lệnh ca ca bị thương thì sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Sau khi suy tính, tiểu muội nhận thấy đành tạm để y ở lại đây là tiện hơn...

Quyên Nhi sững sốt hỏi:

- Sao? Người thân duy nhất của cô nương mà cô nương không nhìn đến nữa ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đã có tỷ tỷ ở đây, xin lưu lại thêm mấy bữa. Khi đó chắc thương thế của gia huynh chắc cũng đỡ nhiều. Theo ý tiểu muội thì mượn thêm vài kẻ nam bộc nữ tỳ linh lợi để săn sóc cho y.

Tiểu muội đi hội kiến với mấy vị cố hữu của tiên phụ, tìm ra được quyết định xong là trở về đây đón y. Không hiểu cao kiến của tỷ tỷ thế nào?

Quyên Nhi cúi xuống trầm ngâm một lúc, bỗng thị ngừng đầu lên đáp:

- Nếu cô nương nhất định hỏi tiểu tỳ thì tiểu tỳ quyết định không tán thành cuộc đi này.

Quân Trung Phụng nói:

- Nhưng tỷ tỷ lại không ở luôn với tiểu muội thì làm thế nào?

Quyên Nhi thủng thẳng đáp:

- Vì vậy mà tiểu tỳ không muốn dính vào.

Đoạn y thị trở gót rời khỏi nhà đại sảnh.

Quân Trung Phụng nhìn theo bóng sau lưng Quyên Nhi khẽ buông một tiếng thở dài rồi chau mày ra vẻ trầm tư. Trong lòng nàng có rất nhiều mối hoài nghi. Nàng đâm ra lưỡng lự không biết nên nghe lời nói của Quyên Nhi hay là cứ đi theo hai lão này.

Trong lúc thảng thốt, Quân Trung Phụng không quyết định được nên theo chiều nào. Nàng trầm ngâm hồi lâu không nói gì.

Tả đao Quan Tây hăng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Quân cô nương! Vị cô nương đó đối với cô nương là người thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Trên danh nghĩa y chỉ là người giúp việc cho nhà họ Quan mà trên thực tế y là ân nhân cứu mạng cho vãn bối.

Quan Tây lại hỏi:

- Phải chăng ý cô nương nói là cô ta đã động thủ với thiếu niên áo trắng?

Quân Trung Phụng đáp:

- Y đã tiếp hai kiếm của thiếu niên áo trắng mới cứu mạng được cho vãn bối.

Quan Tây đột nhiên quay lại khẽ bàn nhỏ với Quan Trung một lúc rồi nói:

- Cô nương nói vậy thì hay hơn hết là để y cùng đi với chúng ta.

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp:

- Vãn bối e rằng y không chịu.

Quan Tây nói:

- Bọn lão phu hy vọng y sẽ ưng lời. Vạn nhất mà y không chịu thì chúng ta đành dùng biện pháp khác vậy.

- Biện pháp gì?

Quan Tây đáp:

- Bọn lão phu hy vọng không đến nỗi tổn thương hòa khí. Nếu y cố chấp không chịu nghe theo thì chúng ta đành dùng cường lực vậy.

Quân Trung Phụng nói:

- Vụ này không liên quan gì đến y thì sao mình lại quàng cả y vào được?

Đang lúc nói chuyện bỗng nhìn thấy một tờ giấy trắng bay phất phới tiến gần lại.

Quan Tây giơ tay ra nắm lấy tờ giấy trắng chú y nhìn xem thì trên đề: "Thị đệ Quân Trung Phụng" .

Quan Tây nhìn qua rồi trao lại cho Quân Trung Phụng nói:

- Đây là thơ gửi cho cô nương.

Hai tên đại hán tuổi trẻ đảo mắt nhìn quanh rồi đột nhiên lao mình như bay ra khỏi nhà đại sảnh.

Quân Trung Phụng đón lấy tờ bạch tiên coi thì thấy viết:

"Tiểu tỳ đã vì cô nương mà trù liệu một nơi tạm trú. Không ngờ cô nương lòng hờ dạ vượn, dường như bị Quan Thị Song Đào lay chuyển. Vì thế mà tiểu tỳ không muốn dính vào chuyện thị phi. Từ đây xin bái biệt. Chính tà đôi ngã chỉ sai nhau một ý nghĩ. Mong rằng cô nương thận trọng."

Cuối thư ký tên Quyên Nhi

Quân Trung Phụng vừa coi xong tờ bạch tiên thì đồng thời hai gã thiếu niên cũng quay về sảnh đường.

Quan Tây hỏi ngay:

- Các người có thấy con nha đầu đó không?

Gã thiếu niên mé tả thông tay nghiêng mình đáp:

- Không hiểu thị đã đi đâu mất tăm rồi.

Quan Tây ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng cũng khen thầm:

- Thân pháp con nha đầu này ghê gớm thiệt! E rằng thị không phải là nhân vật tầm thường.

Lão đưa mắt nhìn qua Quân Trung Phụng thì thấy nàng tay cầm tờ bạch tiên lặng lẽ không nói gì dường như đang suy nghĩ hung hắm.

Quan Tây đảo mắt nở một nụ cười nham hiểm hỏi:

- Cô nương đang nghĩ tâm sự gì vậy?

Quân Trung Phụng khề thờ dài đáp:

- Văn bối nghĩ tới lời thơ để lại của Quyên Nhi. Không hiểu y nói trúng hay trật. Văn bối không quyết định được có nên đi với các vị hay không?

Quan Trung biến sắc đã toan nổi nóng, nhưng Quan Tây đưa mắt ngăn chặn rồi cười lại nói:

- Cô nương nghĩ sai rồi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Sai ở chỗ nào?

Quan Tây đáp:

- Cô nương còn nhỏ tuổi mà chưa từng qua lại giang hồ nên không biết lòng người hiểm trá phi thường.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiền bối muốn nói về chuyện gì?

Quan Tây đáp:

- Nếu lão phu nghĩ không lầm thì con nha đầu đó là đồng bọn với hung thủ áo trắng.

Quân Trung Phụng hỏi vặn:

- Sao tiền bối biết?

Quan Tây đáp:

- Trước nay thiếu niên áo trắng hễ nhỏ cỏ là nhỏ tận gốc không để sống sót một móng. Thế mà lần này gã không giết cô nương cùng lệnh huynh...

Quân Trung Phụng ngắt lời:

- Cái đó có liên quan gì đến Quyên Nhi?

- Cô nương hãy bình tĩnh đừng vội nóng nảy, lắng lắng mà nghe lão phu nói tiếp về chỗ liên quan.

Quân Trung Phụng chau mày không nói gì nữa.

Quan Tây đằng hắng hai tiếng rồi hỏi:

- Con nha đầu đó tên là Quyên Nhi phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi!

Quan Tây lại hỏi:

- Võ công thị cao thâm lắm phải không?

Quân Trung Phụng gật đầu.

Quan Tây lại hỏi:

- Cô nương có biết thân thế cùng lai lịch thị không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Văn bồi không biết.

Quan Tây hỏi:

- Quyên Nhi đến Quân phủ từ bao giờ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Nửa năm trước đây gia mẫu lên núi dâng hương, dọc đường gặp y rồi đưa về nuôi dưỡng.

Nàng không có một chút kinh nghiệm nên bị đối phương hỏi những chuyện đã xảy ra về Quyên Nhi gửi mình trong Quân phủ, nàng thổ lộ chân tình mà không tự biết.

Quan Tây là một nhân vật đã giàu kinh nghiệm về nhân tình thế cố. Lão hỏi đến đây liền hiểu hết mọi sự, lão buông tiếng thở dài nói:

- Quả nhiên đúng lắm! Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm cũng đều bị giết trong trường hợp này.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Phải chăng lão tiền bồi muốn nói là những vụ biến cố đều có liên quan đến Quyên Nhi?

Quan Tây gật đầu đáp:

- Đúng thế! Theo chỗ điều tra của lão phu thì cả nhà Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm trước khi bị tru diệt đều do một cô gái nhỏ tuổi trà trộn vào trong phủ, rồi sau hung thủ áo trắng mới đến. Cô nương thử nghĩ mà coi: Quyên Nhi bản lĩnh đã cao cường tương đương với thiếu niên áo trắng mà lại chịu vào trong phủ để làm tỷ nữ há chẳng là một chuyện lạ lắm ư?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Tiền bồi nói cũng có lý.

Quan Tây lại nói:

- Bọn lão phu tuy đến chậm ba ngày không cứu được lệnh tôn cùng lệnh đường nhưng may còn vừa kịp để cứu mạng cho cô nương.

Quân Trung Phụng bị Quan Tây thuyết một hồi, bất giác nàng động tâm nghĩ thầm:

- Nếu Quyên Nhi vì bức họa Lưu Hải Bí Thiên Đồ thì y chỉ việc lấy cắp đem đi là xong, việc gì phải ở lại cho mất nửa năm trời, cam lòng làm nô tỳ cho nhà mình?

Quan Tây lại thùng thảng hỏi:

- Lão phu nói vậy cô nương thấy thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lời lão tiên bối nói rất có lý.

Tả Dao Quan Tây nghiêm sắc mặt nói:

- Cô nương đã cho lời lão phu nói là có lý sao còn chưa chịu đi với bọn lão phu?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Bây giờ đi về phương nào?

Quan Tây đáp:

- Chúng ta đến gặp một vị phụ chấp của cô nương. Lệnh tôn hồi sinh tiền đã cùng y kết giao rất mật thiết. Nay cô nương coi cút không nơi nương tựa, chắc thế nào y cũng trọng đãi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Không hiểu người ấy là ai? Lão tiên bối có thể cho biết được không?

Quan Tây tủm tỉm cười hỏi lại:

- Lệnh tôn không nói cho cô nương biết có những ai là bạn thân ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gia phụ chưa từng nói chuyện với văn bối về những bằng hữu ngày trước hoặc những sự việc mà người đã trải qua bao giờ.

Quan Tây trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu vậy càng hay! Lão phu có thể nói cho cô nương biết bọn sư đồ lão phu sở dĩ tới đây cũng là vâng mệnh người đó. Tuy có chỗ đáng tiếc là đến chậm ba ngày để hung thủ đi mất nhưng cũng còn may cứu được cô nương. Khiến cho Quyên Nhi sợ hãi bỏ chạy. Nếu cô nương lại bị thiếu niên áo trắng bày đặt cạm bẫy giam hãm cô nương, thì bọn lão phu thật khó trở về phúc trình với bậc phụ chấp của cô nương.

Quân Trung Phụng bị Quan Tây hạ thuyết từ mười phần năng đã tin hết tám. Bất giác nàng thờ dài nói:

- Nhưng còn huynh trưởng vẫn bối bị thương rất nặng, bây giờ biết an bài sao cho ổn?

Quan Tây đáp:

- Cái đó không quan hệ. Lão phu cũng biết sơ qua y lý, và tin rằng có thể chiếu cố cho lệnh huynh đệ y cùng đi với bọn ta là xong.

Quân Trung Phụng dường như không ngờ lão Quan Tây này lại chu đáo đến thế. Nàng liền kiểng lời từ tạ:

- Nếu vậy thì anh em vẫn bối phiền nhiều nhị vị tiền bối nhiều quá!

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Quân cô nương! Vụ này không nên để chậm, chúng ta phải lập tức lên đường. Chẳng hay ý kiến cô nương thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Được rồi để vẫn bối vào coi thương thế của gia huynh xem thế nào.

Quan Tây quay lại dặn nhỏ hai tên đại hán võ phục mấy câu. Hai gã lật đật đi ngay.

Lúc Quân Trung Phụng vào trong sảnh đường thì cả hai gã đại hán cũng đồng thời về tới nơi.

Chúng nghiêng mình nói:

- Xe cộ đã chuẩn bị xong rồi.

Quan Tây đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng hỏi:

- Cô nương! Tình hình lệnh huynh thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Hiện giờ y đang ngủ say.

Quan Tây nói:

- Vậy càng hay. Chúng ta bắt tất phải thương lượng với y nữa.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Nàng quay vào nội thất ôm Quân Trung Bình lên đi ra ngoài cổng lớn. Quả nhiên nàng cỗ xe đóng bốn ngựa rất trắng kiện đã đứng chờ sẵn ở đó.

Quan Tây theo sau Quân Trung Phụng giục:

- Cô nương lên xe đi! Lệnh huynh nằm trên xe nghỉ ngơi. Một mặt chúng ta cứ khởi hành.

Quân Trung Phụng nói:

- Đa tạ lão tiên bối.

Nàng ôm Quân Trung Bình trèo lên xe ngựa.

Quan Trung lớn tiếng hỏi:

- Cô nương còn muốn đem theo gì nữa hay không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Bất tất phải đem gì nữa.

Quan Trung nói:

- Một tòa trang viện rộng lớn thế này mà không có người ở. Nếu để lại thì những quân trộm cướp sẽ dùng làm nơi căn cứ.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Theo ý lão tiên bối thì nên làm thế nào?

Quan Trung đáp:

- Lão phu tưởng nên cho một mớ lửa đốt cháy đi là xong.

Quân Trung Phụng vén rèm xe lên nói:

- Lão tiên bối không nhắc tới thì vẫn bối suýt quên mất.

Quan Trung hỏi:

- Việc gì?

Quân Trung Phụng nói:

- Di thể của gia phụ cùng gia mẫu hãy còn ở trong nhà đại sảnh. Vẫn bối muốn đi vào trong phong băng đá xếp nên ở vườn sau.

Quan Trung toan ngăn lại thì Quan Tây đã cướp lời:

- Lão phu cùng đi với cô nương.

Quân Trung Phụng được Quan Tây giúp đỡ khiêng hai cỗ quan tài vào trong thạch thất ở hậu viện.

Quân Trung Phụng quì xuống lạy trước quan tài ba lạy rồi mới dời khỏi trang viện. Lúc ra đi nàng không biết đến bao giờ mới trở lại nên không khỏi bùi ngùi thâm, bất giác sa đôi hàng lệ.

Quan Tây giả vờ như không trông thấy. Lão cũng không tìm lời khuyên giải.

Quân Trung Phụng trở về chỗ xe ngựa đỗ. Nàng vừa bước lên, lập tức bốn con tuấn mã tung vó chạy như bay.

Cỗ xe này khá rộng lại giải đệm rất êm Quân Trung Bình dường như vẫn ngủ say. Tiếng xe ngựa chạy lộc cộc mà chàng vẫn không thức dậy.

Cỗ xe rong ruổi suốt ngày cho đến lúc trời tối thì tới một tòa thị trấn lớn.

Quân Trung Phụng chưa từng len lõi chốn giang hồ, nàng không hiểu đây là đâu.

Bỗng nghe Quan Tây ở ngoài cất tiếng gọi:

- Mời cô nương xuống xe đi.

Quân Trung Phụng theo lời nhảy xuống. Nàng ngừng đầu nhìn lên thì thấy bốn ngọn đèn lồng ánh sáng mờ ảo treo trên cao trước một cái cửa lớn. Trên bạo cửa viết bốn chữ "Nghinh Tân Khách Sạ n".

Té ra nàng đã dừng lại trước một tòa khách sạn.

Quan Tây khẽ cất tiếng cười nói:

- Đêm nay đành khuất tấp cô nương nghỉ lại trong khách sạn.

Quân Trung Phụng nói:

- Được lão tiên bối hết lòng chiếu cố, vãn bối cảm kích vô cùng! Còn gia huynh...

Quan Tây ngắt lời:

- Lệnh huynh đã có lão phu trông nom. Mời cô nương vào điểm trước nghỉ đi!

Lão đưa mắt nhìn điểm tiểu nhị nói:

- Người dẫn vị cô nương này vào một căn phòng tịch tịch nghe!

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi nói:

- Tiểu nhân xin dẫn đường cho cô nương.

Rồi gã cất bước đi về phía trước.

Quân Trung Phụng đi theo điểm tiêu nhị đi vào một tòa viện bên trong.

Tòa viện này thanh u tịch mịch. Ba gian phòng khách được quét tước rất sạch sẽ.

Điểm tiêu nhị khẽ hỏi:

- Cô nương muốn ăn uống gì? Xin cứ sai bảo tiểu nhân.

Quân Trung Phụng đáp:

- Bây giờ ta không đói. Người hãy ra ngoài kia.

Đoạn nàng thung thảng bước vào phòng. Trong phòng có kê một chiếc giường cây lớn, trên giường chăn nệm rất chỉnh tề. Trên một cái bàn nhỏ bên cạnh đặt một cây hồng chúc cháy bùng bùng soi rõ khắp căn phòng.

Quân Trung Phụng đột nhiên nảy ra cảm giác là mình không nên đi theo mấy người này tới đây, mà nàng không nghĩ ra được tại sao?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng giày bước lép kẹp đi tới. Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Quan Tây vẻ mặt hớn hờ tươi cười đang từ từ tiến lại.

Quân Trung Phụng chau đôi mày liễu, ngập ngừng hỏi:

- Lão tiên bối! Gia huynh...

Quan Tây ngắt lời:

- Cô nương cứ yên tâm. Lệnh huynh đã được đưa vào trong một khách sạn riêng. Lão phu đã cho y uống hai viên "Bôi bảo cố nguyên".

Quân Trung Phụng nói:

- Đa tạ lão tiên bối!

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Chỗ chúng ta cần đến còn cách đây bao xa nữa?

Quan Tây đáp:

- Nếu hành trình đều đặn như bữa nay thì ít ra phải mất năm ngày.

Quân Trung Phụng lại hỏi:

- Người ấy là ai? Bây giờ liệu lão tiên bối có thể nói cho văn bối biết trước được không?

Quan Tây tùm tùm cười đáp:

- Lúc đến nơi cô nương sẽ rõ.

Lão đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Lão phu có một điều muốn hỏi cô nương.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Điều gì?

Quan Tây đáp:

- Điều này có liên quan đến lệnh tôn.

Quân Trung Phụng nói:

- Những chuyện về gia phụ, văn bối không biết mấy. Chẳng hay lão tiên bối muốn hỏi điều chi?

Quan Tây hỏi:

- Cô nương có biết những việc của lệnh tôn ngày trước không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Văn bối không biết.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hỡi ôi! Từ ngày văn bối hiểu việc đời chỉ nhớ rằng gia phụ luôn luôn an cư ở Tương Dương chưa ra khỏi nhà một bước.

Quan Tây tùm tùm cười nói:

- Lão phu tin là cô nương nói thiệt hết. Nhưng...

Quân Trung Phụng lấy làm kỳ hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quan Tây hắng giọng luôn mấy tiếng rồi đáp:

- Kể ra lão phu không nên nói hết, nhưng thấy cô nương có điều chưa từng trải việc đời, không hiểu lòng người nham hiểm, lão phu không nỡ giấu giếm.

Quân Trung Phụng chẳng hiểu ra sao, trong lòng nàng vẫn áy náy dường như có cảm giác khó thở, nàng liền giục:

- Lão tiên bối có điều gì xin cứ nói ra, vãn bối rửa tai để nghe đây.

Quan Tây tùm tím cười nói:

- Hai mươi năm trước trên chốn giang hồ có năm nhân vật khét tiếng lục lâm. Họ kết làm anh em để mặc sức tung hoành cả hai miền Nam, Bắc sông Đại giang. Họ chuyên việc cướp đoạt châu báu đồ cổ ngoạn, đồ bằng ngọc và danh họa, khiến cho toàn thể võ lâm phải chấn động.

Quân Trung Phụng nóng ruột hỏi:

- Cái đó có liên quan gì đến gia phụ?

Quan Tây nói:

- Năm nhân vật đó được kêu bằng Hà Nhạc Ngũ Quái. Lệnh tôn cũng là một trong năm ngũ quái.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi:

- Thế ra lão tiên bối cũng hiểu khá nhiều về hành động của gia phụ ư?

Quan Tây mỉm cười đáp:

- Nào phải chỉ một mình lão phu biết mà thôi, những người ngoài bốn mươi tuổi trong võ lâm hiện nay chẳng ai là không biết oai danh của Hà Nhạc Ngũ Quái.

Quân Trung Phụng hất hàm hỏi:

- Thế sao lão tiên bối không nói cho vãn bối hay từ trước?

Quan Tây thủng thẳng đáp:

- Bây giờ nói cũng chưa muộn.

Dừng lại một chút lão nói tiếp:

- Năm vị cùng phe với lệnh tôn chuyên việc cướp đoạt châu báu cùng đồ cổ ngoạn, khắp thiên hạ chỗ nào cũng có dấu chân. Những đồ vật các vị thu về nhiều đến nỗi có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Quân Trung Phụng chưa từng nghe ai đề cập đến vụ này, nàng thấy lão nói vậy kinh ngạc đến trợn mắt há miệng, hồi lâu không thốt nên lời.

Quan Tây khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương không tin lời lão phu chăng?

Quân Trung Phụng thở dài hỏi:

- Liều Trường Công và Nguyên Tử Khiêm có phải là người trong Hà Nhạc Ngũ Quái không?

Quan Tây trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đáng lẽ lão phu không nên nói cho cô nương hay về những vụ này, nhưng cô nương nóng lòng muốn biết rõ tình hình nên lão phu đành phải nói thiệt.

Quân Trung Phụng nói:

- Văn bối cảm kích vô cùng!

Quan Tây nói:

- Theo chỗ lão phu biết thì Hà Nhạc Ngũ Quái đã kết làm anh em khác họ. Liều Trường Công là lão nhị, Nguyên Tử Khiêm là lão tam, lệnh tôn đứng vào hàng thứ tư.

Quân Trung Phụng hỏi tiếp:

- Đứng đầu Ngũ quái là ai? Người thứ năm tên họ là gì?

Quan Tây đáp:

- Lão phu có nói cũng chẳng hề chi, song cô nương có biết cũng chẳng được ích gì.

Quân Trung Phụng tuy chưa giàu kinh nghiệm giang hồ, nhưng nàng là một cô gái rất thông minh. Nàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Vậy lão tiên bối chịu lời ủy thác nếu không phải của lão đại thì của lão ngũ hay sao?

Quan Tây đáp:

- Cô nương quả là người thông minh, nhưng lời cô đoán chưa hoàn toàn đúng. Bọn lão phu không phải chịu lời ủy thác của lão đại hay lão ngũ mà là của cả hai người.

Quân Trung Phụng lại hỏi:

- Lão tiên bối từng đề cập đến hai nhân vật vào hàng phụ chấp của văn bối, phải chăng là trở vào hai vị này?

Quan Tây gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Quân Trung Phụng hỏi:

- Lão tiên bối đưa văn bối cùng đi có phải để diện kiến hai vị phụ chấp đó chăng?

Quan Tây đáp:

- Cô nương hãy còn nhỏ tuổi mà tài đoán việc ít người bì kịp.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương thử đoán coi vì lẽ gì lão phu đem nội tình nói rõ cho cô nương hay?

Quân Trung Phụng ngo ngẩn một hồi rồi đáp:

- Văn bối không thể đoán ra vụ này.